

sagt, ikke skønne rettere, end at det er rettest, at Forsikringen selv bestemmer de Betingelser, den vil fordre opfyldt for at overtage en vis Risiko mod en vis Præmie.

H. Chr. Hansen: Naar jeg har stemt for denne Sags Overgang til 2den og til 3die Behandling, saa har jeg ikke derved tilkjendegivet min Tilbøielighed til at ville stemme enten for dette eller et tilnærmelsesvis lignende Lovforslags Vedtagelse; men naar jeg i disse Tilfælde har handlet, som jeg har, da er det af Høflighed, Respekt og Agtelse overfor den høitærede Justitsminister og andre ærede Medlemmer af Rigsdagen, der slutte sig til dette Lovforslag. Mine tidligere Afstemninger have allsaa ikke været Udslag af en saadan Tilbøielighed, tværtimod har det altid været min Hensigt at stemme mod en Lov som den foreliggende. Dette mit Standpunkt forhindrer mig dog ikke fra at slutte mig til de Udtalelser af Anerkjendelse og Paaskjønnelse overfor den ærede Minister, der under 2den Behandling fremkom fra min ærede Sidemand her i Thinget (Clausager). Jeg paaskjønner den høitærede Ministers Optræden i denne Sag, da jeg ganske kan billige den Sætning, der er udtalt af Monrad i et af hans politiske Skrifter: „En Lovgiver maa bygge med de Strømninger, der gaa igjennem den offentlige Mening, thi de maa være Lovens Kilder“. Da jeg erkjender Rigtigheden af denne Sætning og tillige, at der igjennem vort Samfund gaar en Strømning i Lovforslagets Retning, kan jeg kun billige den høitærede Ministers Optræden i denne Sag, især da denne Strømning har været saa stærk, at den endog i forrige Samling udmundede i det andet Thing med en ikke ringe Styrke. At min Betragtning gaar i en anden Retning end Lovforslaget, skal jeg tillade mig at motivere med nogle saa Bemærkninger. Jeg tror, at det foreliggende Lovforslag ved Siden af at paalægge Befolkningen ikke ubetydelige Ulemper og Besværligheder vil i flere Henseender være et Tilbagekridt fra, hvad det tilligter, nemlig den størst mulige Sikkerhed mod Brandfare for Mennesker og Dyr. Det er min Overbevisning, at den Tækkemaade, der er paabudt i § 1, vil være mere brandfarlig end den Tækkemaade, der hidtil er bleven brugt med Simer eller Vidier, hvilket sidste er det almindelige Bindemiddel i Maribo Amt. Den større Sandsynlighed for Ildens Forplantning til Nabobygninger er under en tidligere Forhandling her i Thinget blevet fremhævet af ærede Medlemmer. Foruden dette tror jeg, det vil være ulige vanskeliggere at redde Kreaturer ud af Bygninger, hvor denne Tækkemaade er anvendt, end hvor der er tækket med Simer. Er der først Ild i Taget, vil der falde Ildgjenstande og Nøg til alle Sider af Huset, saa det vil være uhyre vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at bringe noget større Dyr gennem en Dør. Denne Tilstand vil, naar Taget

er bundet med Sertraad, sandsynligvis være saalænge, at Dyrene ville omkomme, inden Redning er mulig. Er Taget derimod opbundet med Simer eller Vidier, vil det meget hurtigt glide ned, og den Hindring, det da vil danne for Dørene, vil ikke være vanskeligt at fjerne ved Hjælp af Brandhager. Det Ildrum, der medgaar heril, vil ikke være saa langvarig, at Dyrene ikke skulde kunne udholde Tilstanden i Huset saalænge. Jeg vilde derfor være mest tilbøielig til at stemme for en Lov, der forbyder Tækning med Sertraad over Dørene. Jeg tror, at Tilstanden inde i Huset, naar der er tækket med Simer, vil være saaledes, at Dyrene nok kunne leve derinde i det korte Ildrum, indtil der kan komme Redning, i Særdeleshed er dette sandsynligt, dersom Stalden er forsynet med det saakaldte Lerloft. Dette Middel, tror jeg, er et af dem, der beskytter allermeest mod Brandfare i Stalde, og da det, saavidt mig bekendt, ikke har været omtalt under Sagens tidligere Behandling, vil jeg tillade mig nu at henlede Opmærksomheden paa dette Slags Løfter. De bygges af runde Stænger eller Lægter og æltet Ler; Stængerne lægges jevnslidet saa tæt som mulig paa Bjelkelaget, og de Nabninger, der fremkomme ved, at Stængerens Sidelinier ere ulige, fyldes med stampet Ler i et Lag saa tykt, at det dækker Stængerne i en Høide af 1—2 Tommer. Dette forhindrer, at Loftet kommer i Brand og vil derved modvirke, at Dyrene omkomme, inden Redning er mulig, naar kun Taget kan komme ned og blive fjernet fra Dørene, inden alt for lang Tid. Jeg kan derfor ikke finde Anledning til at stemme for en Lov, der forbyder den nævnte Tækkemaade. Hvad Beboelsesleilighederne angaar, skal jeg ikke benegte, at Sertraad kan have en aavnlig Betydning, naar ikke Udgangene paa anden Maade ere sikrede, hvad der dog kan være og meget ofte er Tilfældet. Inderis denne saaledes i en Gav, der er muret lodret i hele Bygningens Høide, eller selv om den findes paa en af Bygningens Sider, naar der over Døren er en saakaldet Kvist af 5—6 Mens Brede, da vil Udgangen stedsse være sikret trods Tagets Nedfald, og jeg finder ingen Anledning til at paalægge Eierne af saadanne Bygninger de Ulemper, som § 1 vil paalægge dem. Udgangen kan ogsaa være sikret paa forskjellige andre Maader, og hvor den ikke allerede er det, vil den vistnok snart blive det efter Befolkningens eget Initiativ uden Lovgivningsmagtens Indblanding. Hvad Tilsynet angaar, da tror jeg, at det nuværende Tilsyn ikke alene er det mindst generende, men tillige det mest betryggende, der er Udset til at naae. Den Kritik, det ærede 3die Medlem for 5te Kred (Dynehøll) under 1ste Behandling gjorde dette Tilsyn til Gjenstand for, skal jeg ikke komme dybt ind paa, saa meget mindre, som det ærede Medlem paa Foranledning af en Udtalelse fra min ærede Sidemand (Clausager) erklærede denne Kritik